

ogfaa hvad den omtalte Bestemmelse i § 4 angaar, i det væsentlige stemmende Lov om Forfatter- og Kunstner-Retten. Det behøver nemlig næppe videre Udvikling, at det vilde være meget uheldigt, om danske og norske Forfattere, og dansk og norsk Boghandel, bleve stillede under væsentlig forskellige Rettsvilkkaar, navnlig dansk Forfatter- og Forlags-Virksomhed under ringere Vilkkaar end norsk.

Hvad i øvrigt Enkelthederne i Lovforslaget angaar, skal Udvalgets Flertal bemærke, at der ved dets Udfattelse i dets nuværende Form, som det i Motiverne siges, er taget væsentlig Hensyn til de Ændringsforslag, som vare opstillede af Folketings-Udvalget i næstforrige Samling. Ligesom det heretter naturligt kun maatte være færre Punkter, hvor man kunde finde Anledning til at fremsætte Grindringer, saaledes har Udvalgets Flertal forment, at den Omstændighed, at der — som alt bemærket — efter forudgaaet Forhandling mellem delegerede fra Danmark og Norge allerede er udkommen en, med Undtagelse af ganske enkelte Punkter, med det foreliggende Lovforslag stemmende norsk Lov, maa indeholde Opfordring til fra dansk Side kun at foretage Ændringer, for saa vidt vægtige Grunde tale derfor. Om man end i en eller anden af Udfastets Paragraffer under andre Forhold kunde have været tilbøjelig til at foreslaa en forskellig Udfattelse, har man dog ifølge denne Betragtning anset det for rettest ikke at gøre det, hvor ikke en Ændring enten ansaas for nødvendig eller øjensynlig kun vilde fremtræde som en simpel Tydeliggørelse af Mening.

Det er saaledes kun meget faa Ændringer, Udvalgets Flertal foreslaar, og det er egentlig kun et Forslag til § 9, hvorom der nedenfor vil blive gjort nogle Bemærkninger, der har nogen Realitets-Betydning. — Forslaget til § 6 tilstgter at bringe den der givne Regel om Rettens Myndighed til selv at fremkalde fylldigere Oplysning om den rette Maade, hvorpaa et

Skrift skal offentliggøres, i bedre Samklang med de nugældende procesuelle Regler i Danmark. Forslagene til § 11, om Tilføjningen af en Henvisning til § 6, 2det Stykke, og til § 17 om Indskydelsen af nogle Ord, tilsigte alene at give et formentlig mere korrekt Udtryk for, hvad der utvivlsomt er Meningen. Forslaget til § 14 Vitra b har den samme Hensigt. Man mener nemlig, at der er den Forskel imellem de tvende Stykker Vitra a og Vitra b, at medens det første angaar Ansørelse eller Gengivelse af enkelte Uddrag af andre Skrifter i et selvstændigt Værk, hvor Citaterne skulle tjene til Forklaring eller Belysning, angaar Vitra b de saakaldte Antologier eller Samlinger — til kirkeelig Brug eller til Skolebrug — af enkelte Stykker af andre Værker, saaledes at Samlingen væsentlig bestaar af disse Stykker; under denne Forudsætning turde det imidlertid være rettest ikke at begynde Vitra b med Ordene „lignende Afbenyttelse“, hvorfor man foreslaar at sige, hvad der jo er Meningen, „Afbenyttelse af saadanne Stykker“.

Det mere betydende Forslag til § 9 gaar ud paa, at der i Lovforslaget skal optages en Bestemmelse til Dels i samme Retning som Loven af 29de December 1857 § 12. Det, der foreslaas, gaar dog ikke saa vidt som denne Lov, idet den ganske i Almindelighed aabner Afgang for alle til paany at udgive et Værk, naar Eksemplarer af det sidste Oplag af det paagældende Værk i 5 Aar ikke have været at erholde hos Forlæggeren, medens Udvalget kun foreslaar, at Forfatteren — eller hans Arvinger — skal have Ret til under den nævnte Forudsætning, at foranstalte et nyt Oplag, med den yderligere, i øvrigt med Tilleggsloven af 23de Februar 1866 § 6 stemmende Indskrænkning, at der forbeholdes Forlæggeren Ret til at begynde Udgivelsen af et nyt Oplag, indtil Forfatteren eller dennes Arvinger have gjort Brug af, eller tilkendegivet at ville gøre Brug af deres Ret til paany at udgive Værket. I det af Folketingsudvalget i 1891 foreløbig